

РЕШЕНИЕ

№ 224

гр. Перник, 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МЕТОДИ КР. ВЕЛИЧКОВ

Членове: АНТОНИЯ АТ. АТАНАСОВА-
АЛЕКСОВА
КАМЕЛИЯ Г. НЕНКОВА

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ Г. ПАВЛОВА
като разглежда докладваното от КАМЕЛИЯ Г. НЕНКОВА Въззивно
гражданско дело № 20221700500284 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

С Решение № 260027/21.01.2022г., постановено по гр.дело № 1104/2021г., Пернишкият районен съд е отхвърлил предявените от Р. П. Р., ЕГН:*****, с адрес: ***, против Държавен фонд „Земеделие“, ЕИК:121100421, ***, искове за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника, поради погасяване по давност, сумата от 12 600 лева, ведно със законна лихва, както и обезщетение за забава в размер на 1017 лева за периода от 25.11.2005г. до 30.08.2006г., за които е издаден изпълнителен лист от ***г., въз основа на определение от 18.09.2006г., постановено по гр.д. № 18176/2006г. по описа на СРС, като неоснователни. Със същото решение съдът е осъдил Р. П. Р., ЕГН:*****, с адрес: ***, да заплати на Държавен фонд „Земеделие“, ЕИК:121100421, ***, сумата от 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Против решението е постъпила въззивна жалба от Р. П. Р., ЕГН *****, чрез процесуалния му представител адв. Я. С. - АК П., съдебен адрес: ***, в която се поддържа, че съдебното решение е неправилно, незаконосъобразно и некореспондиращо със събраните по делото доказателства, поради което се моли да бъде отменено.

В подадената въззивна жалба се излагат доводи, че въз основа на изпълнителен лист от ***г., издаден въз основа на определение от 18.09.2006г., постановено по гр.д. № 18176/2006г. по описа на СРС, през 2011 г. по молба на ответното дружество било образувано изпълнително дело № 209 при ЧСИ Е. Д., с район на действие Окръжен съд - Перник, рег. № ***. Делото било прекратено на основание чл.433, ал. 1, т. 8 ГПК. През 2014 г. по молба на ответното дружество било образувано ново изпълнително дело № 58/2014 г.

при ЧСИ А. В., с район на действие Окръжен съд - Перник, рег. № ***. Делото било прекратено на основание чл.433, ал.1, т. 8 ГПК. Последното валидно изпълнително действие по ИД № 58/2014 г. по описа на ЧСИ В. било извършено на 29.04.2014 г., както било отбелязано на изпълнителния лист. От тази дата започнала да тече нова давност за вземането на основание чл. 110 ЗЗД. От последното изпълнително действие до образуване на изпълнително дело № 20217530400181 при ЧСИ С. Б., рег.№ ***, с район на действие ПОС, били изминали 6 години и 7 месеца. Сочи се, че вземането било погасено по давност.

Жалбоподателят счита за неправилни изводите на първоинстанционния съд, че давността била прекъсната на 10.05.2016 г., с депозирана от вискателя по ИД №58/2014 г. молба до частния съдебен изпълнител, с която било поискано да бъдат извършени изпълнителни действия. Посочената молба била депозирана по изпълнителното дело след повече от две години от предходното валидно изпълнително действие, прекъсващо давността /молба от 29.04.2014 г./. Сочи, че преди депозиране на молбата на 10.05.2016 г., била настъпила перемпция по делото, като по силата на закона изпълнителното дело било прекратено. Според жалбоподателя, след настъпването на перемпцията, принудителното изпълнение не се изключвало, защото ако след настъпването на перемпцията, кредиторът направи искане за прилагане на нов изпълнителен способ, то съдебният изпълнител не можел да откаже да изпълни искания способ – той дължал подчинение на представения и намиращия се у него изпълнителен лист. Като последица от настъпилата перемпция за съдебния изпълнител било задължението да образува ново изпълнително дело /като номер/, тъй като старото било прекратено по силата на закона /в този смисъл посочва Решение по гр.д.№1747/2020 г. на IV г.о. ВКС; Решение №60282/19.01.2022 г. до дело №903/2021 г. ВКС/.

Последица от прекратяването на изпълнителното дело по силата на закона била невъзможността да се извършват законосъобразни и валидни действия по принудително събиране на вземането, като всички такива, каквато била и молбата от 10.05.2016 г., извършени след прекратяване на производството, се явявали нищожни, като извършени по едно прекратено по силата на закона производство, а като такива и негодни да прекъсват давността. /В този смисъл посочва Решение №263510 от 28.05.2021 г. по в.гр.д.№16510/2019 г. на Възз. П-г състав на Софийски градски съд; Решение №263805 от 10.06.2021 г. по гр.д. №5228/2020 г. на ГО I-II състав на Софийски градски съд; Решение V264191 от 24.06.2021 г. по в.гр.д.№2170/2020 г. на Възз.П-г състав на Софийски градски съд, Решение №263738 от 08.06.2021 г. по в.гр.д. №4156/2020 г. на Възз.П-в състав на Софийски градски съд, както и редица други/.

На следващо място, въззивникът счита, че първоинстанционният съд неправилно приел, че давността се прекъсва и с подаването на отговор на исковата молба на 17.05.2021г. Съгласно посоченото в жалбата, допустимостта на отрицателен установителен иск по чл.439, ал. 1 от ГПК била обусловена от изискването искът да се основава на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, като основанията за спиране и прекъсване на давността били изчерпателно изброени в чл. 115 и чл.116 от ЗЗД и не могли да се прилагат разширително.

Също така за пълнота е отбелязано, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че с постановяването на ТР №2 от 26.06.2015 г. по т.д.№2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че ППВС №3/1980 г. е изгубило смисъл в тази част и е дадено друго разрешение, а именно - че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудително изпълнение, откъдето ПРС приел, че на 26.06.2015 г. започвала да тече нова давност. Според жалбоподателя, давност върху вземания по изпълнителни дела, образувани преди 25.06.2015 г. тече от момента на последното валидно изпълнително действие, тъй като давност в изпълнителният процес тече, а съгласно разпоредбата на чл. 130, ал. 2 ЗСВ задължителни за органите на съдебната власт били само тълкувателните решения и

тълкувателните постановления на ВКС и ВАС и нямало такава задължителна сила, както твърдял съда, цитираното Решение №170/17.09.2018 г. постановено по гражданско дело №2382/2017 г. ГК, IV г.о. на ВКС, въз основа на което решение първоинстанционният съд обосновал своя извод, че новата давност е започнала да тече от 25.06.2015 г.

Счита, че с оглед събраните по делото писмени доказателства безспорно било установено, че било налице обстоятелство по смисъла на чл.439, ал.2 ГПК, което обосновавало основателността на предявения установителен иск - погасяване на вземането по давност.

Моли, на основание чл.271, ал. 1 от ГПК, съдът да постанови съдебно решение, с което да отмени изцяло обжалваното решение и вместо него да постанови друго, с което да уважи предявения отрицателен установителен иск. Претендира разноски.

В законноустановения двуседмичен срок по чл. 263, ал. 1 от ГПК въззиваемата страна не е подала отговор на въззивната жалба.

При извършената служебна проверка по реда на чл.269 от ГПК настоящият въззивен състав установи, че атакуваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Същото е постановено от съдия от Районен съд - Перник, в рамките на неговата компетентност, в предвидената от закона форма и при наличие на процесуалните предпоставки за постановяването му. Не са налице основания за обезсилването му, поради което следва да бъде извършена проверка относно правилността му. Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, по въпросите за незаконосъобразност на обжалваното решение, въззивният съд е ограничен от изложеното в жалбата. Преценявайки изложените доводи, становището на насрещната страна, както и събраните по делото доказателства Пернишкият окръжен съд намира следното:

Районният съд е бил сезиран с искане по реда на чл. 439, във вр. с чл. 124, ал.1 от ГПК да бъде признато за установено, че ищецът Р. П. Р., ЕГН:*****, не дължи на Държавен фонд „Земеделие“, ЕИК:121100421, сумата от 12 600 лева, ведно със законна лихва от 30.08.2006г., както и обезщетение за забава в размер на 1017 лева за периода от 25.11.2005г. до 30.08.2006г., за които е издаден изпълнителен лист от ***г. по гр.д. № 18176/2006г. по описа на СРС, поради погасяването им по давност. Ищецът твърди, че по силата на сключен договор за кредит и субсидия № ***г. е получил парична сума от Държавен фонд „Земеделие“. Въз основа на спор по това облигационно правоотношение, през 2006г. било образувано гр.д. № 18176/2006г. по описа на СРС, по което ищецът бил осъден да заплати на Държавен фонд „Земеделие“ сумата от 12 600 лева главница, ведно със законната лихва, както и сумата от 1017лв. лихва за забава за периода от 25.11.2005г. до 30.08.2006г. След постановяване на определение от 18.09.2006г. по гр.д. № 18176/2006г. по описа на СРС, според ищеца било настъпило погасяване на вземането по давност. С изтичането на давността, ответната страна била пропуснала възможността да събере вземането си. Въпреки това ищецът посочва, че през 2021г. Държавен фонд „Земеделие“ е инициирал образуване на изп.дело № 20217530400181 при ЧСИ С. Б., въз основа на изп. лист от ***г. по гр.д. № 18176/2006г. по описа на СРС. Според ищеца към момента на образуване на изп.дело № 20217530400181 при ЧСИ С. Б. вземането, обективизирано в изпълнителния лист вече е било погасено по давност.

Съгласно посоченото в исковата молба през 2011г. по молба на ответника било образувано изп.дело № 209 при ЧСИ Е.Д., което било прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, а през 2014г. по молба на ответника било образувано ново изп.дело № 58/2014г. при ЧСИ А. В., което било прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Последното валидно изп.действие по изп.дело № 58/2014г. при ЧСИ А. В. било направено на 29.04.2014г., както било отбелязано и върху изпълнителния лист. От тази дата била

започнала да тече нова давност за вземането на основание чл. 110 ЗЗД. От последното изп.действие до образуване на изп. дело № 20217530400181 при ЧСИ С. Б. били изминали 6 години и 7 месеца, поради което счита, че вземането било погасено по давност, а на основание чл. 119 ЗЗД с погасяването по давност на главния дълг се погасили по давност и допълнителните вземания за лихви за забава, като нямало данни да са предприемани действия от ответника, които да са довели до прекратяване или спиране на давността преди образуване на изп. дело №181/2021г. по описа на ЧСИ С. Б., както и липсвали отбелязвания за плащания от страна на ищеца върху изп.лист след датата 29.04.2014г. Поради изложеното счита, че вземането на ответника било погасено по давност преди образуването на изпълнителното дело и процесната сума не се дължи.

Ответникът Държавен фонд „Земеделие“, чрез процесуалния си представител – юристконсулт И. В., в законоустановения срок е подал отговор на исковата молба, с който е изразил становище за неоснователност на предявените искове. Посочено е, че ищецът има сключен договор за кредит и субсидия № ***г., в следствие на което е получил парична сума от ответника. През 2006г. било образувано гр.д. № 18176/2006г. по описа на СРС, с което Р.Р. бил осъден да заплати на Държавен фонд „Земеделие“ сумата от 12 600 лева – главница, ведно със законна лихва, както и обезщетение за забава в размер на 1017 лева за периода от 25.11.2005г. до 30.08.2006г. През 2011г. било образувано изп.дело № 209 при ЧСИ Е. Д., а през 2014г. било образувано изп.дело № 58/2014г. при ЧСИ А. В., като към момента било образувано изп.дело № 181/2021г. по описа на ЧСИ С. Б.. Ответникът подчертава, че актът на съдебния изпълнител по прекратяване на изп.дело поради бездействие на вискателя в продължение на 2 години имал само констативно действие, без да отпада материалното право на вискателя. Сочи, че изпълнителният процес е продължение на иския за събиране на вземането и докато траел той, погасителната давност спирала да тече.

За да постанови решението си, районният съд е приел, че между страните е съществувал правен спор, който е приключил със споразумение в рамките на гр.д. № 18176/2006 г. по описа на С. районен съд, като прекратителното определение на съда и това, с което е одобрена съдебната спогодба, са постановени на 18.09.2006 г. Тази спогодба имала значението на влязло в сила решение, поради което на основание 117, ал. 2 ЗЗД срокът на новата давност бил всякога пет години. Определението на съда от 18.09.2006 г., доколкото подлежи на обжалване, било влязло в сила най – рано на 26.09.2006 г. с изтичане на седемдневен срок по чл. 214. ал. 1 ГПК (отм.), от която дата започнала да тече новата петгодишна погасителна давност, а изпълнителният лист, въз основа на Определението на съда от 18.09.2006 г., бил издаден на *** г. Изп.дело № 1804/2011 г. по описа на ЧСИ Е. Д. било образувано на 18.04.2011г. въз основа на изпълнителния лист, издаден на основание влязлото в сила определение, постановено на 18.09.2006 г. в рамките на гр.д. № 18176/2006 г. по описа на С. районен съд. В молбата за образуването му били инкорпорирани искания за прилагане на конкретни изпълнителни способи, следователно депозирането на същата била действие, годно да прекъсне давността за вземането, съгласно чл. 116 ЗЗД. Към момента на образуване на изпълнителното дело било в сила ППВС № 3/18.11.1980 г., съгласно което образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, а докато трае изпълнителното производство давност не тече, като с т. 10 от ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС било дадено различно разрешение, а именно, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудително изпълнение, като от момента на същото започвала да тече нова давност. Отмяната на ППВС № 3/1980 г. имала действие занапред, а новото тълкуване на правната норма започвало да се прилага именно от момента на постановяването на новия тълкувателен акт, т. е. от 26.06.2015 г., като новата давност започвала да тече от тази дата. По молба на вискателя изпълнителното производство по и.д.№ 1804/2011 г. по описа на ЧСИ Е. Д. било

прекратено, като било изпратено за продължаване на действията по изпълнение от ЧСИ А. В., като е образувано под № 58/2014 г. В рамките на това изпълнително дело била депозирана молба от 21.02.2014 г., за прилагане на конкретни изпълнителни способности, която съдът приел, че води до прекъсване на погасителната давност. На 10.05.2016 г. вискателят депозирал нова молба, прекъсваща погасителната давност, след което други действия по изпълнение не били възлагани и извършвани, като с постановление от 15.04.2020 г. съдебният изпълнител прекратил делото. Въз основа на същия изпълнителен лист по молба на вискателя от 07.01.2021 г. било образувано на 18.01.2021 г. и.д. № 181/2021г. по описа на ЧСИ С.Б., в рамките на което от вискателя – ответник също били депозирани молби, с които се възлага прилагане на конкретни изпълнителни способности. За пълнота е посочено, че и самото депозиране на отговора на исковата молба, с направеното в него насрещно възражение за неизтекъл давностен срок, е действие прекъсващо давността, защото след предявяването му кредиторът не може да противопостави насрещен положителен иск със същия предмет, нито (в общия случай) да предприема действия за принудително изпълнение. Прекъсването е под условие – ако с влязло в сила решение отрицателният установителен иск бъде отхвърлен (по арг. от чл.116, б. „б” вр. с чл.117, ал.2 ЗЗД). При тези констатации съдът е приел, че доколкото между всяко едно от установените действия, водещи до прекъсване на погасителната давност, не бил изтекъл период по - дълъг от пет години, то към датата на приключване на съдебното дирене погасителната давност не била изтекла, поради което отхвърлил предявените иски като неоснователни и недоказани.

Пернишкият окръжен съд намира, че от фактическа страна по делото се установява следното:

На *** г. е издаден изпълнителен лист въз основа на влязло в сила определение от 18.09.2006г. за одобряване на постигната между страните спогодба по гр.д. №18176/2006г. по описа на СРС, с който се осъжда Р. П. Р., ЕГН:*****, с адрес: ***, да заплати на Държавен фонд „Земеделие“, ЕИК:121100421, ***, сумата от 12 600 лева – главница, ведно със законна лихва от 30.08.2006г., както сумата от 1017 лева лихва за забава за периода от 25.11.2005г. до 30.08.2006г.

От приложеното по делото копие на изп. дело № 209/2011 г. по описа на ЧСИ Е. Д. се установява, че е образувано изпълнително производство въз основа на молба от 18.04.2011 г. с инкорпорирани в нея искания за прилагане на конкретни изпълнителни способности, от страна на вискателя НАП на основание горепосочения изпълнителен лист срещу длъжника Р. П. Р..

По молба на вискателя изпълнителното производство по изп. дело № 209/2011г. по описа на ЧСИ Е. Д. е прекратено и е изпратено за продължаване на действията по изпълнение от ЧСИ А. В., която го е образувала под № 58/2014г. С молба от 21.02.2014 г. по изп. дело № 58/2014г. по описа на ЧСИ А. В., вискателят е поискал прилагане на конкретни изпълнителни способности върху имущество на длъжника. На 29.04.2014г. и на 10.05.2016г. вискателят е депозирал нови молби до ЧСИ за извършване на конкретни изпълнителни способности. С постановление от 15.04.2020г. по изп.д. № 58/2014г. ЧСИ А. В. е прекратила изпълнителното дело на основание чл. 433, ал.1, т.8 ГПК.

Въз основа на молба от 18.01.2021г. от страна на вискателя НАП на основание същия изпълнителен лист от *** г. е образувано изп. дело № 181/2021г. по описа на ЧСИ С.Б. срещу длъжника Р. П. Р.. От приложеното по делото копие на изпълнителното дело се установява, че на ***г. са изпратени запорно съобщение, изх. №***г., до работодателя „Топлофикация - Перник“ АД, с което е наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, запорно съобщение, изх. №***г., до третото лице „Централна кооперативна банка“ АД, с което е наложен запор върху вземанията на длъжника към банката, както и молба изх. № ***г. до Служба по вписванията за вписване на наложена възбрана върху недвижим имот на длъжника.

От така изложената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Съобразно разпоредбата на чл. 439 от ГПК, длъжникът по изпълнителното производство може да оспори чрез иск изпълняемото право на взыскателя, ако възраженията му се основат на факти, настъпили след издаването на съдебния акт. По своето естество искът по чл. 439 ГПК е отрицателен установителен иск и с него ищецът се домогва да установи, че изпълняемото право на взыскателя по изпълнителното дело, вследствие на новонастъпилите след постановяването на съдебния акт факти, е престанало да съществува или че изпълняемостта му не е настъпила. Поради което наличието на висящ изпълнителен процес за събиране на вземане по изпълнителен лист е достатъчно основание за пораждаване на правен интерес у длъжника за предявяване на иска по чл.439 ГПК, с който се оспорва изпълнението.

Предявеният пред първоинстанционния съд иск е основан на твърдения, че ищецът не дължи процесните суми поради наличие на новонастъпили обстоятелства след влизане в сила на определение от 18.09.2006г. за одобряване на постигната между страните спогодба по гр.д. №18176/2006г. по описа на СРС, с която е установено притезанието, а именно погасяването на вземанията, поради изтекла погасителна давност. По аргумент от разпоредбата на чл. 125, ал. 3 ГПК (отм.), действал към момента на постановяване на съдебния акт, съдебната спогодба, одобрена с определение на съда, има значението на влязло в сила решение и от момента на одобряването ѝ настъпва стабилитетът на последната и оспорването на фактите и обстоятелствата, относими към ликвидността и изискуемостта на вземането се преклудират. Стабилитетът на постигнатата спогодба и преклудирането на възможността да се оспорват посочените факти и обстоятелства, води до невъзможност да се обсъждат доводите, основани на факти, несъвместими с материалното право, чието съществуване е установено с влизането ѝ в сила. Тези факти са обхванати от преклудиращото ѝ действие и са изключени от съдебна проверка, поради което настоящият състав намира, че не следва да ги обсъжда.

В настоящото производство подлежат на преценка единствено фактите, настъпили след постигане на съдебната спогодба и одобряването ѝ с определение от 18.09.2006г. по гр.д. №18176/2006г. по описа на СРС.

Съгласно чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, ако вземането е установено със съдебно решение (а в това число и със съдебна спогодба, както по-горе бе посочено), срокът на новата давност е всякога пет години.

В мотивите на задължителното за съобразяване и прилагане ТР № 2/2013г. на ОСГТК е посочено, че за разлика от исковия процес, където давността за вземането се прекъсва еднократно - в началото на процеса, при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно - с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Исковото производство започва с предявяването на иска и завършва със съдебно решение, като съдът е длъжен служебно да движи производството до постановяването на решение, независимо от това извършва ли ищецът други процесуални действия. Изпълнителният процес обаче не може да съществува сам по себе си. Той съществува само доколкото чрез него се осъществяват един или повече конкретни изпълнителни способности. В този смисъл, ищецът няма нужда да поддържа висящността на исковия процес, но трябва да поддържа със свои действия висящността на изпълнителния процес като внася съответните такси и разноски за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, както и да иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. В гражданското право давността е правна последица на бездействието, но ако кредиторът няма правна възможност да действа, тогава давност не тече. Ако кредиторът не предприема действия, въпреки че има правна възможност да го стори, давността тече. В изпълнителния процес давността не спира,

защото кредиторът може да избере дали да действа /да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен/, или да не действа /да не иска нови изпълнителни способности/.

С разрешението по т. 10 от цитираното тълкувателно решение се прие, че когато взыскателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Посочено е също така, че прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от взыскателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от взыскателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ), като в тази връзка е отбелязано, че молбата за изпълнение, в която взыскателят е посочил изпълнителен способ или е възложил на съдебния изпълнител правомощията по чл. 18 ЗЧСИ, също има действие по прекъсване на давността. Прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. „перемпция” настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановлението си вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това, тъй като този акт има само декларативен, а не конститутивен ефект. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие. Каквото и да е основаниято за прекратяване на изпълнителното производство, всички предприети по него изпълнителни действия се обезсилват по право /с изключение на изпълнителните действия, изграждащи тези изпълнителни способности, от извършването на които трети лица са придобили права и редовността на извършените от трети задължени лица плащания/. Обявено е за изгубило сила ППВС № 3/1980 г., според което погасителна давност не тече, докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането, като цитираното тълкувателно решение, в частта му, с която се отменя предходното тълкуване на правната норма, дадено с ППВС № 3/1980 г., се прилага от датата на обявяването му - 26.06.2015г. и то само по отношение заварените и образуваните впоследствие изпълнителни производства, а не и към приключилите преди тази дата. В този смисъл е и Решение № 170/17.09.2018г. по гр.д. №2382/2017г., IV г. о., ГК на ВКС.

Предвид изложеното, за да се произнесе съдът по направеното възражение за настъпила погасителна давност по смисъла на чл. 110 от ЗЗД, взе предвид следното: Въз основа на посочения изпълнителен лист от *** г., взыскателят Национална агенция за приходите с молба от 18.04.2011 г. е инициирал образуването на изп. дело № 209/2011 г. по описа на ЧСИ Е. Д.. Съгласно чл. 162, ал. 4, вр. ал. 2 ДОПК и чл. 3, ал. 7, т. 5 ЗНАП, вземането на Държавен фонд „Земеделие“, обективизирано в процесния изп.лист, представлява частно държавно вземане и се събира от НАП, като на основание чл. 163, ал. 2 ДОПК, редът за събирането му е общият по ГПК, поради което НАП се явява надлежен взыскател, който да инициира изпълнителния процес.

По молба на взыскателя изпълнителното производство по изп. дело № 209/2011г. по описа на ЧСИ Е. Д. е прекратено и е изпратено за продължаване на действията по изпълнение от ЧСИ А. В., която го е образувала под № 58/2014г. С молба от 21.02.2014 г. по изп. дело № 58/2014г. по описа на ЧСИ А. В., взыскателят е поискал прилагане на конкретни изпълнителни способности върху имущество на длъжника. На 29.04.2014г. и на 10.05.2016г. взыскателят е депозирал нови молби до ЧСИ за извършване на конкретни изпълнителни способности.

Съгласно действащото към този момент Постановление № 3/18.11.1980г. на Пленума на ВС, с образуването на изпълнителното производство давността за процесните вземания е прекъсната на основание чл. 116, б. “В” от ЗЗД. По силата на даденото с ППВС

№ 3/18.11.1980г. тълкуване, давността е спряла да тече. След приемането на т. 10 от ТР № 2/2013г. на ОСГТК, съгласно която новата давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие, обаче, ППВС № 3/1980 г. в тази му част, бе обявено за изгубило сила, а новото тълкуване, дадено с т. 10 от ТР № 2/2013г. на ОСГТК се прилага от датата на обявяването му - 26.06.2015г.

След депозирането на молба от 10.05.2016г. от вискателя до ЧСИ за извършване на конкретни изпълнителни способности по новообразуваното изп. дело № 58/2014г. по описа на ЧСИ А. В., в продължение на повече от две години вискателят не е поискал извършването на други изпълнителни действия, поради което изпълнителното дело е перемирано към 10.05.2018г. на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК по силата на закона, въпреки последвалото постановление за прекратяване от 15.04.2020г. по изп.д. № 58/2014г. по описа на ЧСИ А. В. (в този смисъл и ТР № 2/2013г. от 26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС), като новата 5-годишна давност е започнала да тече от последното валидно изпълнително действие, годно да прекъсне давността - 10.05.2016г.

След перемиране на изпълнителното дело, вискателят НАП на 18.01.2021г. е подал молба по чл. 426 ГПК, въз основа на която е образувано изп. дело № 181/2021г. по описа на ЧСИ С.Б., като в молбата е поискал извършването на конкретни изпълнителни способности. По посоченото изпълнително дело на ***г. са наложени запори върху трудовото възнаграждение на длъжника от работодателя „Топлофикация - Перник“ АД и върху вземанията на длъжника към третото лице „Централна кооперативна банка“ АД, както и възбрана върху недвижим имот на длъжника.

Съгласно даденото тълкуване с ТР №2/2013г. ОСГТК на ВКС, подаването на молбата от 18.01.2021г. и извършването на посочените изпълнителни способности на 01.02.2021г., са действия, годни да прекъснат давността по отношение на вземането на вискателя. Това е така, тъй като прекратяването на изпълнителното производство на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК не води до погасяване на материалното право на вискателя да иска принудително удовлетворяване на вземането си с нов изпълнителен способ, въз основа на същия изпълнителен лист и срещу същия длъжник. Съгласно горепосоченото и намиращо приложение по отношение изп. дело № 181/2021г. по описа на ЧСИ С.Б., т. 10 от ТР № 2/2013г. на ОСГТК, от предприемането на всяко от гореизброените изпълнителни действия започва да тече нова 5 – годишна давност. Следователно, от първото прекъсване на давността на 10.05.2016г. с молба по изп. дело № 58/2014г. по описа на ЧСИ А. В., до прекъсванията ѝ на 18.01.2021г. и 01.02.2021г., както и от тях до подаване на исковата молба на 09.03.2021г. не е изтекъл 5 - годишният давностен срок за погасяване на вземанията, поради което отрицателният установителен иск по чл. 439 ГПК се явява неоснователен.

Настоящият въззивен състав споделя направения от районния съд краен извод, поради което оплакванията във въззивната жалба за неправилност и необоснованост на обжалвания акт се явяват несъстоятелни. Първоинстанционното решение се явява правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено, а въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение.

С оглед резултата от обжалването и оставянето без уважаване на въззивната жалба на осн. чл. 273, във вр. с чл.78, ал.3 от ГПК, на въззиваемата страна се дължат, направените в хода на въззивното производство разноски.

Възвиваемото дружество претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, като не е представен списък по чл. 80 от ГПК. На основание чл. 78, ал.8, вр. с чл.37 от ЗПрП, вр. с чл. 25, ал.1 от Наредба за заплащане на правната помощ, на възвиваемото дружество се определя сумата от 100.00 лв. - юрисконсултско възнаграждение, предвид сложността на делото и неявяването в открито съдебно заседание на процесуален представител на възвиваемото дружество.

С оглед цената на иска въззивното решение подлежи на касационно обжалване при наличие на предпоставките по чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК.

По изложените съображения СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260027/21.01.2022г., постановено по гр.дело № 1104/2021г. по описа на РС Перник.

ОСЪЖДА Р. П. Р., ЕГН:*****, с адрес: ***, да заплати на Държавен фонд „Земеделие“, ЕИК:121100421, ***, сумата от 100.00 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните, при наличие на предпоставките по чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____